

NIKDE

Patosem všeho nebo ničeho je patos Františka Halasa. Jinak a lépe lze stěží pojmenovat způsob, jímž se nám sděluje bytostná vůle tohoto básníka k nepřetí lidského smyslu, osobního i obecného. Vůle, v níž láska se tak snadno mění obrátkou v hněv, neboť — žádostiva činnu — poznala nicméně nesitelnost čekání, vztek, nakonec i zoufalství svého tvořivého rozmachu, drceného žernovem času, vrhaného zpět nenaivní lidí.

Vůle, jež v sobě cítí toužit neklidné a vášnivě věky, nekonečně chtivé svého splnění, a hořknout blín prastarych klamaných nadějí. Celé Halasovo dílo je nepochybně nesené tímto patosem: tento však nikde nepropuká rozvášněným ohromivějším než v básni ve své době stěží chápané a jejíž apokalyptické velikoleposti budí vzdán dodatečný hold — v básni Nikde z r. 1936, dnes považaté do sbírky Dokořán. Případá ta mrazně sžhajícími blesky sršící skladba jako zachvat jakéhosi samoučelného artistického nihilismu, jako výbuch vzteku stravujícího se v sobě samém do naprostého vysílení v pocitu marnosti a prázdnoty. A je tím vším jisté: neboť Nikde, oblutné Nikde, jímž se tu muž opájí v šíleném páření, není leč fantastickou skutečností všeho, co ještě není a básníkem po uskutečnění volá, je vysněným a urputně požadovaným superlativem žalostného pozitivu našich nicotých vítězství, naší polovičaté síly, pravdy, krásy, dobra.

*Nikde tebe hnětu přehe do ničeho
krásná nicks počtu běda konečného*

Nikde krvino co zarputile trvá

Nikde měno vtěm Nikde láska prvá

Nikde Nikde Nikde větrné mé jméno

v nic nicotou vešle v prostor Unikděno

Nikde vrchabde mé výry děravici

tmáni dvojpěvná zpívána večernici

Vůle absolutního splnění, napjatá v hazardní závratí hry o vše, rozehrává tu znovu partii nekonečné lidské hrůzy z nicoty-věčnosti a nekonečné lidské zamilovanosti v ni, pod povrchem slov cítíš běžet, tetelit se a svýjet křeč zoufalství. Je to básně děju, jež jsou do nejmenší částčky napětími myšlenkovými, je to veskrze složeno z neviditelného, nevnímáteleho, nezachytitelného jímak než duchem. Vnitřní je popud dění, původ děju, vnitřní je jejíich jeviště i průběh, aniž se jakkoliv projeví v nějaké vnější gestaci jevové. Neboť zde básně není vyslovením toho, co si duch uvědomuje *ze světa*, ale toho, co si uvědomuje *ze sebe*: je výrazem *osobnostního sebeuvědomění*, a řekněme hned i *sebeočistění a sebekonstrukce*, není-li rázem patrné, že je to totéž. A na tomto území lyrickém je výrazem v naší době daleko nejmohutnějším. Svět zájis-

té je přítomen v tomto dramatu: jako jeho „décor“ a užaslý svědek. Jako nekonečný prostor, sám podoben onomu Nikde, do jehož hloubek je drama jako otázka vrháno. Odpověď nepřichází, ale ta ustávičná kosmická projekce, ten rozpor lidského hlasu a ohromeného ale přece navždy zatvrzele mlčícího vesmíru nejen nečiní lidské drama nicotým a nesmyslným; zjevuje naopak jeho šíři, jeho vznešenou velikost, odhaluje jeho věk: toto drama je tak staré a nesmírné jako tento vesmír . . .

Výrazově je básně Nikde nejtýpjičtějším projevem halasovského formování zážitku a vrcholem svého umění. Znovu útvár tragické lianie. A její vlnění, její porvny jsou samou vibračí člověkovy úzkosti, člověkovy vzpoury. Dechu popadající stručnost, tetelící se napětím jen stěží ovládaným; krajní, eliptická koncentrace výrazu, horečný spěch, neponechávající nejmenšího oddechu, nejjetnější přestávky mezi událostmi nitra. Oheň hluboký akcent, hluché chvění hlasu jakoby už už přemáhaného náporem sil urputné a nakonec marně krocených. A při vši hustotě a při vši kondenzaci zážitkové a myšlenkové hmoty přece i velikolepá šíře a úměrnost jejího rozvřenění, její distribuce v strmé, jednotité masivy slavné. Jež neznají barev, majíce jen osvětlení: hra temnot a blesků.

Básně, na níž dlouho — jako na příkladu — budou básníci měřit opravdovost a pronikavost zkušenosti svých životů, hloubku a vzlet svého myšlení a výraznost i charakternost svých vyjadřovacích možností.

1946

1946